

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Exercitvi crucesignatorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

nostros pro eodem negotio instare curasti, asserens te & terram tuam expositurum omnino ad ejsdem negotij complementum. Nos verò credentes ut quod promittebas verbo, curares opere adimplere, promotioni ejsdem Regis sollicitius intendere procuravimus, sicut per Dei gratiam effectus operis manifestat. Sed qualiter tu postmodum deserens nos & Romanam Ecclesiam, eidem Regi manum auxilij tui subtraxeris, & juraveris contra ipsum, utinam nescirent alij, quia non potuit nos latere.

*E X E R C I T V I
cruce signatorum.*

DOlemus non modicum & movemur quòd iis quibus remissionis impendere gratiam solebamus & aeterna polliceri retributionis augmentum, nunc, quod sine mœrore multo non dicimus, nostræ salutationis alloquium & apostolicæ benedictionis præsidium cogimur denegare. Ecce etenim aurum versum est in scorium, & penè penitus aruginavit argentum, cum à puritate vestri propositi recedentes, & in invium declinantes à via, quasi manum retraxistis ab aratro, & retrorsum cum Loth conjuge respexistis. Cùm fugientes Ægyptum festinare debuissetis ad terram melle ac lacte manantem, errantes ad solitudinem divertistis, ubi reducentes ad animum qualiter in Ægypto super ollas carniū federatis, non solum esuristis alia & pepones, sed fraternum sanguinem sitivistis. Sanè rememorans serpens antiquus qualiter inter semen mulieris & eum inimicitias Deus posuerit, post hominis primi lapsū, quia in caput prævalere non potuit, insidiatus calcaneo, seipsum occultavit in via, ut vel equorum ungulas tangeret, & cum equo prosterneret ascensorem, consueta fraudis astutia & solitæ nequitiae malignitate procurans ut saltem modicum fermenti corrumpere totam massam, & omnium facti rei, cum offenderetis in uno, totius laboris vestri meritum perderetis. Attendens siquidem ipse hostis antiquus, qui est diabolus & sathanas, qui seducit universum orbem, quòd majorem caritatem nemo habet quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis, ut vos tantæ caritatis affectu & mercede privaret, contra fratres vestros bellum movere vos fecit & signa vestra primum contra fideles populos explicare, quatenus sic ei peregrinationis vestræ solveretis primitias, & tam vestrum quàm fratrum vestro-

rum sanguinem demonibus funderetis. Habentes igitur faciem non euntis in Hierusalem, sed descenditis potius in Ægyptum, in Hierico ab Hierosolymis descendistis, & incidistis ideo in latrones, qui & vos virtutum spoliaverunt amictu, & peccatorum plagas imposuerunt spoliatis, nec abire tamen voluerunt hætenus nec relinquere semivivos, cum adhuc apud vos immisiones per angelos malos fiant, ut tamquam pro necessitatibus vestris divertatis ad insulas, & in sumptus vestros Christianorum spolia convertatis, sicut nuper apud Iaderam accepimus vos fecisse. Cùm enim illuc navigio venissetis, signa vestra contra civitatem protinus expandentes, tentoria in obsidione fixistis, vallavistis undique civitatem, & muros ipsius non sine multa effusione sanguinis suffodistis. Cùmque cives subire cum Venetis iudicium nostrum vellent, nec in hoc etiam apud vos potuissent misericordiam invenire, circa muros suos crucis imagines suspenderunt. Sed vos in injuriam crucifixi non minus civitatem impugnastis & cives, sed eos ad deditonem violenta dextera coëgistis. Debuerant autem vos à tam nequissimo proposito vel reverentia crucis assumptæ vel carissimi in Christo filij nostri Henrici Regis Vngarorum illustris & nobilis viri Andrea Ducis fratris ejus devotio, qui pro terra sanctæ subsidio crucis signaculum assumpserunt, vel saltem apostolicæ sedis auctoritas, quæ vobis curavit districtius inhibere ne terras Christianorum invadere vel lædere tentaretis nisi vel ipsi vestrum iter nequiter impedirent, vel alia causa justa vel necessaria forsitan occurreret propter quam aliud agere, accedente consilio Legati, possent. Ne verò præmissa inhibito segniter audiretur, si qui contra eam venire præsumerent, eos denuntiavimus excommunicationis vinculo innodatos & beneficiis indulgentiæ quam apostolica sedes cruce signatis indulgit immunes. Ceterum licet dilectus filius noster Petrus tituli sancti Marcelli Presbyter Cardinalis apostolicæ sedis Legatus prohibitionis nostræ tenorem quibusdam ex vobis exponere curavisset, & tandem litteræ nostræ vobis fuissent publicè præsentatæ, nec Deo nec sedi apostolicæ detulistis, sed ut se redderent coëgistis miseris Iadertinos. Veneti ergo in oculis vestris subverterunt muros civitatis ejsdem, spoliaverunt Ecclesias, ædificia destruxerunt, & vos cum eis Iadertinorum spolia divisistis. Ne igitur addatur pecca-

Epist. 161.
De captione
Iaderæ.
Vide gesta In-
noc. III. cap.
86. 87.

Epist. 161.
De captione
Iaderæ.
Vide gesta In-
noc. III. cap.
86. 87.

to peccatum, & in vobis quod legitur impletur, *Peccator contemnis cum in profundum venerit vitiorum*, universitatem vestram monemus & exhortamur attentius & per apostolica vobis scripta mandamus & sub interminatione anathematis districte præcipimus quatenus Iaderam nec destruat amplius quam hæctenus est destructa, nec destrui faciatis, aut quantum in vobis fuerit permittatis, sed nuntiis Regis ejusdem ablata omnia restituere procuretis. Alioquin vos excommunicationis sententiæ subjacere noveritis, & à promissa vobis venia remissionis immunes.

APPENDIX
LIBRI QVINTI.

*DILECTIS FILIIS MATTHÆO
Abbati & fratribus sancti Laurentij de
Aversa tam presentibus quam futuris re-
gulariter substituendis in perpetuum.*

Commiffæ nobis sanctæ & apostolicæ sedis hortatur auctoritas ut locis & personis ipsius auxilium devotione debita implorantibus tuitionis præsidium impendere debeamus: quia sicut injusta poscentibus nullus est tribuendus assensus, sic legitima & justa desiderantium nulla est differenda petitio, præsertim eorum qui cum honesta & laudabili morum compositione gaudent omnipotenti Deo deservire. Eapropter, dilecti in Christo filij, vestris justis postulationibus clementer annuimus, & prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum vestigiis inhærentes, cœnobium sancti Laurentij de Aversa, in quo divino estis obsequio mancipati, sub beati Petri & nostra protectione suscipimus & præsentis scripti privilegio communimus, atque ab omni tam ecclesiasticæ quam secularis personæ jugo ita omnino liberum manere decernimus ut soli sanctæ & apostolicæ Romanæ Ecclesiæ nullo medio perenniter sit subjectum. Statuimus quoque ut illa monasteria, Ecclesiæ, sive cellæ quæ cœnobio vestro concessa sunt, firma vobis vestrisque successoribus & illibata permaneant; quæ quidem his nominibus annotantur, videlicet cœnobium sancti Laurentij de Aversa prædictum, situm extra mœnia civitatis Averse, cum Ecclesia sancti Petri sistente prope portam ejusdem monasterij, cum burgo quod est juxta dictum monasterium,

ac cum alio burgo quod dicitur Verzalus; cum omnibus juribus, rationibus, & pertinentiis, * & plures alias Ecclesias quas brevitate causa prætermisso. Quas quidem Ecclesias, sive parochiales, sive populum non habentes, cum suis juribus vobis & eidem cœnobio auctoritate apostolica confirmamus; ipsas, & si quas alias cum suis hominibus & parochianis poteritis in futurum canonicè adipisci, in favorem religionis vestræ, & ut quietius & tranquillius omnium creatori pro salubri statu universalis Ecclesiæ serviat, ab omni jure episcopali eximimus de speciali gratia & plenitudine potestatis, ita quod in nullo episcopali jure seu contentiosa jurisdictione monachi seu clerici seculares & parochiani in vestris Ecclesiis sive cellis commorantes respondere diocesanis Episcopis teneantur, neque coram eorum ordinariis conveniri valeant, etiam si in loco non exempto delinquant forsitan, contrahant, vel res litigiosæ existant. Et in majorem vestræ religionis favorem similiter indulgemus ne quisquam Episcopus vel Archiepiscopus monasterij vestri monachos & homines, domesticos, fervitores ipsius laicos pro ulla causa ullòve modo sine Romani Pontificis licentia suspendere aut excommunicare præsumat. Volumus etiam ac perpetua stabilitate firmamus ut nullus Episcoporum vel Archiepiscoporum audeat ædificare Ecclesiam sive capellam in locis quibus possit vestro monasterio, Ecclesiis sive cellis, vel earum parochianis aliquod præjudicium vel scandalum generari. Confirmamus etiam vobis & jam dicto cœnobio privilegia donationis ipsarum Ecclesiarum, sive à laicis sive viris ecclesiasticis factæ sint: quarum Ecclesiarum instrumenta nostro conspectui ut authentica & legitima præsentastis apostolico judicio approbanda; quibus diligenter visis & intellectis, ipsa approbavimus & ratificavimus & ex certa scientia confirmavimus; quibus etiam etsi quod fortè injuria seu negligentia minus firmitatis insertum est, vires plenissimæ notionis ex hac nostra suscipiant auctoritate. Nihilominus etiam confirmamus vobis & prælibato cœnobio privilegium centenariæ præscriptionis quod felicis memoriæ * Urbanus Papa eidem cœnobio de benignitate apostolica indulset, decernentes eos qui possessiones libertatesque ejusdem cœnobij vassallorumque suorum jura seu redditus detinuerint occupatos, exinde fore penitus amovendos, ipsisque nullum omnino jus per de-

* Hæc non sunt Papa, sed scribæ festinantis.

* Urbanus II.